

maal, der aldeles ikke ligger for i Diebliffet; det forekommer mig, at det vilde være aldeles urimeligt i Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten skal kjøbe disse Baner, at føre ind i Diskussionen, hvorledes Reserveconden er bleven behandlet. Det forekommer mig, at det ærede Medlem gjør sig selv og mig en daarlig Tjeneste ved at bringe en saadan fremmed Lante ind i Forhandlingen. Lader os altsaa gaa ud fra, at det Beløb, der aarlig er henlagt til Reserveconden, udgjør 224,000 Kr. i Gjennemsnit, det benægter Ingen. Men fremdeles skal opføres paa Indtægtsfiden for Staten Renten af den Reservecond, som den faar samtidig med Rjødet. Denne Fond udgjør, som det blev sagt af det ærede Medlem, 1,400,000 Kr., den anslaaes endog saa en lille Smule højere; Renten heraf er 56,000 Kr. om Aaret. Vi faae altsaa i Indtægt af Banerne + det aarlige Tilskud til Reservecond, + Renterne af den allerede eksisterende Reservecond: 2,200,000 Kr. Hele Statens Rente til de 40 Millioner Kr. Obligationer var derimod kun 1,600,000 Kr., og Differencen til Fordel for Staten, Overskudet for Staten, er altsaa 600,000 Kr. i det 1ste Aar, og med hvert Aar, der gaar, vil dette Overskud stige med $\frac{1}{20}$ af Rentebeløbet (de 1,600,000 Kr.), altsaa med 80,000 Kr. Der er altsaa Tale om, at naar Staten aarlig annullerer de 40 Millioner Kr. Obligationer med 2 Millioner Kr. om Aaret, har Staten allerede i det 1ste Aar et Overskud af 600,000 Kr. paa Banen til at udrede denne Amortisation, der bliver da kun 1,400,000 Kr. tilbage at betale, og med hvert Aar, der gaar, vil dette Beløb yderligere synke. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Staten i Virkeligheden gjør en meget god Forretning, og at der er al mulig Opfordring for os til, set fra dette rent finansielle Synspunkt, at gaa ind derpaa. For mig er i alt Fald Standpunktet dette, at, medens jeg ikke overser de Styggefider, som det vil have at faae Banen ind under Statens Forvaltning, og medens jeg ikke ønsker at gjøre mig selv for store Forhaabninger om de Fordele, der i Tidens Længde ville vindes derved, maa det i det Hele under den Tilbøielighed, som engang er den fremherskende, og efter de finansielle Vilkaar, som kunne opnaas, siges at være en henfigtsmæssig Foranstaltning, der er bragt i Forlag. Jeg ønsker at støtte denne og vil lykønske den ærede Minister, hvis han formaar at gennemføre Noget, der vil være i vor finansielle og økonomiske Historie en minderværdig Bedrift; thi Gjennemførelsen af denne Sag, navnlig efter at der for saa kort Tid siden er taget fat paa den, vil være en Fortjeneste, som Eftertiden vil sætte Pris paa, hvad enten den nu maatte dele eller ikke dele den Anstuelse, fra hvilken vi, baade Regjeringen paa sin Side og Rigsdagen paa sin Side, gaa ud ved Behandlingen af denne Sag. Det vil være en fortjenstfuld

Gjerning hurtigt at have gennemført et saa stort og betydeligt Foretagende som dette. Skulde det ikke gaa rask dermed, skulde det først begynde at glide hen i den Vidtløftighedens og Forhalingernes Hængemose, hvori saa mange af vore bedste Forfætter efterhaanden ere druknede, tror jeg ikke, at denne Sag har nogensomhelst Fremtid. Dens Gjennemførelse beror ikke alene paa den Energi, hvormed der er taget fat af Ministeren, men tillige paa den Hurtighed og Energi, hvormed Rigsdagen møder ham og hans Bestræbelser.

Winther: Det har glædet mig at høre de to sidste ærede Talere udtale sig om denne Sag. Navnlig har det været mig kjært at høre, hvilken rigelig Ros de havde for det sjællandske Jernbaneselskab, til hvis Bestyrelse de staa i saa nært et Forhold. Denne Ros var jo fremkaldt derved, at man fra anden Side havde yttret, at Bestyrelsen lod Noget tilbage at ønske f. Ex. i sin Smødeforretning mod Publikum. Men det skal jeg forresten ikke opholde mig videre ved. Det har glædet mig at høre den sidste ærede Taler udtale sig om Forbelagtigheden af den ved det foreliggende Forlag tilstræbte Afgjørelse. Det er efter min Mening af hans Tale fremgaaet, at det er et yderst heldigt Dieblit for det sjællandske Jernbaneselskab til at slippe bort fra sin nuværende Stilling, idet han har paavist, at der forestod en stor Del uafviselige Foretagender under Jernbanevæsenet, som det sjællandske Jernbaneselskab ikke kunde blive fri for at deltage i, hvis det skulde vedblive i sin Stilling. Det er altsaa et meget heldigt Dieblit for det sjællandske Jernbaneselskab til at gjøre denne Transaktion. Nu har det ærede Medlem tillige navnlig i Slutningen af sin Tale villet vise, hvor fordelagtigt det var for Staten at gaa ind paa denne Sag, og en af hans sidste Ytringer i denne Retning var, at Staten endog saa det første Aar vilde have et Overskud paa denne Forretning af 600,000 Kr., og at dette vilde stige med en Tyvendedel i hvert Aar, at det altsaa vilde være meget fordelagtigt. Det er nu forresten meget godt, hvis begge Parter kunne være tjente med Forlaget, altsaa hvis dette kan være fordelagtigt for dem begge; men jeg frygter meget for, at den største Fordel bliver for dem, der trække sig ud af Forretningen, for disse store Arbejder ligge for og ikke kunne opsættes længere. Det var kun, fordi det var et saadant rosenrødt Skjær, som det ærede Medlem kastede over Statens Stilling i denne Sag, at jeg vilde tillade mig denne Bemærkning. Med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal om Overtagelsen fra Statens Side af Jernbanerne, blev det af den sidste ærede Taler omtalt, at der var en Bestræbelse i denne Retning tilstede i de fleste europæiske Lande. Han sagde, at deraf fulgte ikke, at det var absolut det Rigtige for os, og deri giver jeg ham Ret. Man kan nemlig meget godt tænke sig,